

2 Söndagen i Påsktiden

2 Årg. Ev: Joh.21:15-19

I.N.J

För många år sedan, när jag som teologistudent var tjänstebiträde i Åhus församling i Skåne, följde jag en dag med prästen på en födelsedagsuppvaktning. Hon berättade för mig att mannen som vi skulle gratulera alltsedan ungdomen hade haft svår reumatisk värk. Han kunde inte längre gå, utan satt i rullstol med ständig smärta och kunde knappt röra sina händer. Trots sin sjukdom var han inte arg och bitter. Hela han utstrålade frid och stilla glädje. Jag minns inte mycket av det vi talade om – bara en enda replik som fäst sig i mitt minne och som jag aldrig glömmmer: ”Jag har älskat Jesus och hans gärningar sedan jag var sex år!”. Vilken trosbekännelse. Aldrig hade jag hört någon tala så innerligt om Jesus tidigare. Och det utan den minsta förlägenhet, självklart, enkelt och rakt på sak.

Älska Jesus? Vi kanske blir förlägna, tycker att det låter opassande, sliskt och sentimentalt! Men vad vi än kan tycka är det ändå så, att det är om kärleken till *”Jesus och hans gärningar”* evangeliet idag handlar. Bakgrunden den känner du väl? Petrus – den ledande bland lärjungarna - hade strax innan påsk frimodigt bekänt, att Jesus var *”Messias den levande gudens Son”*. Och han hade högtidligt lovat att om än de andra skulle komma på fall, skulle inte han göra det. *”Med dig, Herre”* hade han sagt *”är jag beredd att gå både i fängelse och i döden.”* (Luk 22:33). Om någon verkligen ville visa sin kärlek till Jesus, så var det Petrus!

Men vi vet ju hur det gick. På översteprästens gård svek honom modet. Inte bara en gång - utan tre - förnekade att han kände Jesus. Ja, han till och med *”svor och bedyrade: Jag känner inte den mannen.”* (Matt 26:74). Och när han insåg sitt svek, gick han ut och *”grät bittert”* (Matt. 26:75). Det verkar som om Petrus bara hade velat gå och gömma sig efter detta. Det står inte att han fanns med vid Jesu kors. Inte ens på avstånd. Han skämdes. Han hade förrått sin bästa vän. Och nu, en vecka efter påskens dramatiska händelser, mötte han Jesus igen, på stranden vid Tiberias sjö. Det var tredje gången Petrus mötte Jesus efter uppståndelsen. Och självfallet ligger minnet av förnekelsen där och skaver. Jesus vet det. Han förstår hur svårt Petrus har det, hur han känner både skam och ånger över vad han har gjort. Men istället för att ta sin lärjunge i örat, istället för att läxa upp Petrus och ryta: ”Hur kunde du?”, talar han till honom utan förebråelser, tvingar inte honom ner på knä och avkräver inte ens en syndabekännelse av honom. Nej, inget sådant. Bara en enkel fråga: *”Simon, Johannes son, älskar du mig mer än de andra gör?”*

Låt oss stanna upp ett tag och fråga oss: Vad innebär det att älska Jesus? Hur är kärleken till honom beskaffad? På svenska är ordet ”kärlek” inte bara mångtydigt,

det är även nedsmutsat. Under denna beteckning döljer sig alltifrån den råaste driftsutlevelse till den mest självutgivande uppoffring och allt som kan rymmas där emellan. Svenskan är ett fattigt språk. Vi har bara ett ord för kärlek. Grekiskan – som ju är det språk nya testamentet ursprungligen är skrivet på - har minst tre. Nu skall jag inte lära er grekiska, det är inte därför jag påpekar det, utan för att få fram den rätta betydelsen.

Om du slår upp 1 Kor 13 – som kallas kärlekens lov – så ser du vad verklig kärlek är – kärlek som är på riktigt. Jag skall inte läsa hela kapitlet bara två verser. Där står: *"Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. Den är inte utmanande, inte självisk. Den brusar inte upp, den vill inte något ont"*. (1 Kor. 13:4-5). Kärleken är inte *"självisk"* eller som det stod i den gamla bibelöversättningen, *"den söker inte sitt"*. Det ord Paulus använder när han talar om kärleken – det är ordet *"agape"*. Det är inte svårare än att man kan det på minnet. Och *"agape"* betecknar den kärlek som ger ut sig själv, som glömmer sig själv som offrar sig själv, som inte söker njutning för egen del, som inte älskar att *bli* älskad utan som älskar *att* älska, som inte är selektiv, villkorad eller tidsbegränsad.

Motsatsen till *"agape"* – det är *"eros"*, d.v.s. den begärande kärleken, den kärlek som söker lust, njutning och tillfredsställelse för egen del och som i högsta grad sorterar och väljer bort – och som faktiskt falnar och upphör när det inte är roligt längre. Den är långt ifrån *"tålmodig och god"*, som Paulus skrev. Men Jesu kärlek är! Det är egentligen om honom hela det 13 kapitlet i 1 Korintherbrevet handlar. Sätt in namnet Jesus där ordet kärlek står, så ser du hur väl det stämmer. Sedan sätt in namnet Jesus där ordet kärlek står, så ser du hur väl det stämmer. Jesus är tålmodig! Jesus är god! Jesus är inte självisk! Sedan kan du göra som jag har gjort, sätta dit ditt eget namn, och då ser du lika klart: Det stämmer ju inte alls! Jag är inte sådan. Nej, långt därifrån.

Vi måste därför alltid börja i rätt ände, när det kommer till kärleken. Det är aldrig får kärlek till Jesus som kommer först utan hans kärlek till oss. Det är utgångspunkten att vi alla är älskade över allt förstånd och alla mått. Du kommer väl ihåg vad det står i 1 Johannesbrevet? Jo, *"Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud utan att han har älskat oss och sänt sin Son som försoningsoffer för våra synder"* (1 Joh. 4:10). Och det är inte en kärlek som stannade vid vackra ord inte. Nej, står det vidare: *"Genom att Jesus gav sitt liv för oss har vi lärt känna kärleken"* (1 Joh. 3:16). Och sedan kommer konklusionen: *"Vi älskar, därför att han först älskade oss"* (1 Joh. 4:19)

Det var den kärleken – Jesu kärlek som också räcker till för de misslyckade – för en sådan stackare som Petrus som förstört allt för sig själv – som *brutit allt* och

som *brustit i allt* och som inte har något eget att komma med – det var den kärleken som reste Petrus upp igen. Han insåg: Jag är älskad! Därför vågade han säga: ”*Herre, du vet allt, du vet att jag har dig kär*”. Anledningen till att han kom på fall det var att han trodde mer på *sin* kärlek till Jesus än på Jesu kärlek till honom. Han hade börjat *i fel ända*. Och nu, när självtilliten fått sig en rejäl knäck, var det enda han hade att hoppas på och att tro på Jesu djupa kärlek till honom. Det är på samma sätt med oss. När vi tror på Jesu kärlek, när vi tar emot den, när vi lever i den, då händer det saker. Kärlek i biblisk mening är ju inte främst känsla utan handling. Att älska Jesus är att *lyssna* till Jesus, att *lära* av Jesus, att *lyda* Jesus, att *leva* för Jesus och att *lida* och dö med Jesus.

Som vi ser i evangeliet idag är det *Jesu* kärlek som reser den fallne Petrus upp ur hans missmod, förtvivlan och skam. Tre gånger hade han förnekat. Tre gånger fick han betyga sin kärlek. Och så var allt förlåtet, förtroendet återställt och uppdraget att vara en herde för Guds hjord förnyat! Samma ord som Petrus hörde när Jesus kallade honom första gången, får han höra igen, de två oemotståndliga orden: ”*Följ mig!*”. Och ändå hade Petrus inget fint CV att visa fram för Jesus. Vad han hade, det var ett pappersark fullklottradt med misslyckanden. Och det river Jesus sönder. Allt är försonat. Allt är förlåtet. Det är inte kört.

Just detta: Att det aldrig är kört där man räknar med Jesu kärlek, det är ord som vi alla behöver höra. Ofta. Allt vi gör i vårt kristna liv, det gör vi inte för att bli älskade av Gud, utan därför att vi är älskade. I Jesus har vi ju, som aposteln Johannes skriver ”*lärt känna den kärlek som Gud har till oss och tror på den*” (1 Joh. 4:16). Därför ber vi nu till sist:

*O Guds kärlek, dina höjder
ingen jordisk kärlek når.
Kom och tag din boning bland oss,
fast det här är trångt och lågt.*

Amen

Psalmer: 470, 420, 390 v 3-6, 152